

РЕШЕНИЕ

№ 401

гр. София, 22.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Ст. Димитров, като разглежда дело номер **14085** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.185 и сл. от Административно-процесуалния
кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Л. Д. М. срещу Правилник за организацията и дейността на
Столичен инспекторат към Столична община, приет с Решение № 344 по Протокол №
15 от 26.06.2008г. на Столичен общински съвет, с искане за обявяване на неговата
нищожност в цялост, както и на конкретно посочени разпоредби – чл.1, чл.2, ал.2, чл.3
и чл.4 от Раздел II – Правомощия, чл.5 – 20 от Раздел III – Структура и управление,
чл.25 – 27 от Глава четвърта – Контролна и административнонаказателна дейност, а
при условията на евентуалност е формулирано искане за отмяна на оспорения акт като
незаконосъобразен, поради противоречие с нормативни актове от по-висока степен –
чл.18 от Конституцията на Република Б., Закона за защита на личните данни и
бюджетното законодателство.

Твърдението за нищожност на оспорвания нормативен акт жалбоподателят
обосновава с липсата на законова дискреция за Столичен общински съвет за
приемането му, тъй като посочените в него разпоредби – чл.21, ал.1, т.8 и т.23 и чл.44,
ал.1, т.4 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/ и
чл.37 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, не овластяват
органа да създава институция или орган и да му дава права, които са в
изключителната компетентност на контролните органи по силата на специалните

законали. Незаконосъобразността на оспорвания акт се обосновава с противоречието на чл.4, ал.2 от Правилника с чл.18 КРБ, тъй като разпоредбата въвежда специални задължения за общинските дружества в нарушение на принципа на равнопоставеност между стопанските субекти, независимо от вида собственост – държавна, общинска или частна. На следващо място задължението на общинската администрация и дружества да предоставят лични данни за гражданите на основание чл.4 от Правилника без спазване на процедурата за достъп до лични данни по Закона за защита на личните данни, намира че е нарушение на последния. На трето място като основание за незаконосъобразност се сочи упражняването от Столичен инспекторат на властнически правомощия без да има право за това, чрез налагането на глоби и имуществени санкции в размер на милиони левове годишно като приходите от тази дейност не постъпват в Републиканския бюджет, а в бюджета на Столична община, като посредством тази дейност И., който не е стопанско предприятие, независимо от бюджетното финансиране, реализира и допълнително материално стимулиране на служителите в зависимост от резултатите от санкциониране на нарушения и ефективно събиране на средства от глоби и имуществени санкции. Жалбоподателят намира, че предвидената възможност кмета да отпуска ежесечна бюджетна субсидия в полза на Инспектората по свое усмотрение е нарушение на бюджетната дисциплина и нарушава правомощията на кмета, уредени в чл.44 ЗМСМА. Претендира се отмяната на Решение № 344 по Протокол № 15 от 26.06.2008г. на Столичен общински съвет, с което е приет Правилник за организацията и дейността на Столичен инспекторат към Столична община, като последният бъде обявен за нищожен – приет извън компетентността на общинския съвет и незаконосъобразен – противоречащ на нормативни актове от по-висока степен.

На жалбоподателя са дадени указания за отстраняване на нередовностите в жалбата, а именно – да уточни обжалвания от него акт, да посочи на кои разпоредби от Закона за защита на личните данни и бюджетното законодателство противоречи оспорвания акт, както и да обоснове правния си интерес.

В уточнителна молба от 11.02.2013г. жалбоподателят посочва, че има правен интерес от оспорването, тъй като е наказан по акт на служители от Столичен инспекторат, които се позовават на правомощия, дадени им от обжалвания Правилник, който счита за нищожен по изложените в жалбата съображения. В подкрепа на изложеното за наличие на правен интерес от направеното оспорване прилага акт за установяване на административно нарушение № 08-19-063/08.07.2008г., Наказателно постановление № 08-19-063/08.08/2008г. и Решение от 16.10.2012г. по НАХД № 421/2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв.С., поддържа изложеното в жалбата, като с оглед доказателствата по делото, намира, че към датата на създаването на Столичния инспекторат, и към днешна дата, разпоредбата на чл.21, ал.1, т.13 ЗМСМА е текст, който няма нищо общо със създаването на посочената административна структура, противоречаща на Закона за администрацията. Посоченият нормативен акт е този, който регламентира е реда за създаване на инспекторатите и техните функции, които са насочени към контрол върху самата административна структура, към която са създадени, а не за контрол на юридическите и физическите лица, какъвто е разглеждания случай. Според жалбоподателя невъзможно е на инспектората да се предоставят функции извън административната структура, която той ще инспектира. Същият не попада в

структурите, предвидени в ЗМСМА и съществуването му противоречи на закона, още повече, че е структура която обслужва цялостната дейност на Столична община. Въз основа на подробно изложените аргументи в жалбата и в съдебно заседание, претендира нищожността на атакувания административен акт, както и на Решение № 21 по Протокол № 19/11.12.2000г. на СОС, с което се създава „Столичен инспекторат към Столична община” със седалище в [населено място], [улица].

Ответникът по оспорването – Столичен общински съвет, чрез процесуалния си представител юрк.Я., намира жалбата за неоснователна по съображения, че кметът във всички случаи има правомощия за осъществяване на обществения ред на територията на Столична община. Правно-организационната форма, под която се осъществява контролът по отношение дейността на Столичния инспекторат е задължение на органа на местно самоуправление, който не засяга правния интерес на жалбоподателя.

Заинтересованата страна – Столична община, чрез юрк.К. и юрк.П., моли да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна.

В писмени бележки по съществото на спора, ответника и заинтересованата страна изразяват становище за недопустимост на жалбата, тъй като в хода на съдебното производство жалбоподателят не е доказал правния си интерес от направеното оспорване. При условията на евентуалност молят да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна по съображения, че разпоредбата на чл.21, ал.1, т.13 ЗМСМА дава правомощие на общинския съвет да определя изисквания за дейността на физическите и юридическите лица на територията на общината, които произтичат от екологичните, историческите, социалните и другите особености на населените места, както и от състоянието на инженерната и социалната инфраструктура. Правомощие на общинския съвет по разпоредбата на чл.21, ал.1, т.23 ЗМСМА е и решаването на въпроси от местно значение, които не са предоставени в изключителната компетентност на други органи като в изпълнение на тези и другите правомощия, разписани в чл.21, ал.1 ЗМСМА общинският съвет приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения – чл.21, ал.2 ЗМСМА. Поради това според ответника и заинтересованата страна, общинският съвет разполага с материална компетентност за издаването на оспорвания в настоящото производство подзаконов нормативен акт като чрез Столичния инспекторат кметът на Столична община осъществява контролните си функции, възложени от специалните закони, като правилника разписва реда за осъществяването на тези контролни функции. Отричането на правната възможност органите на местно самоуправление и изпълнителната власт в лицето на кмета на общината, да регулират обществени отношения от местно значение чрез нормативни актове и да контролират изпълнението на тези нормативни актове, според тях означава да се отнеме самостоятелността на общините.

Представителят на Софийска градска прокуратура в хода на делото по същество дава заключение за неоснователност на жалбата като споделя доводите и съображенията, изложени от ответника.

За направеното оспорване, съдът, на основание чл.188 във вр. с чл.181, ал.1 АПК, е съобщил с обявление в Държавен вестник, бр. 24 от 12.03.2013 г.

Като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е недопустима в частта, в която се претендира незаконосъобразност на

оспорвания акт поради противоречието му с нормативни актове от по-висока степен – Закона за защита на личните данни и бюджетното законодателство. В тази част жалбоподателят не е посочил доказателства, обосноваващи правния му интерес от направеното оспорване. Към представената по делото уточнителна молба, досежно правният си интерес жалбоподателят е представил единствено доказателства за образувано административно-наказателно производство - акт за установяване на административно нарушение № 08-19-063/08.07.2008г., Наказателно постановление № 08-19-063/08.08/2008г. и Решение от 16.10.2012г. по НАХД № 421/2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение.

По отношение активната легитимация на страните в производството по чл.185 АПК в Решение № 5 от 17.04.2007г. на Конституционния съд е посочено, че такава имат всички правни субекти, в случаите, когато подзаконовият акт пряко засяга права, законни интереси или създава задължения за тях. Нормата на чл.186, ал.1 АПК предвижда и възможност за съдебно обжалване от страна на граждани и юридически лица винаги, когато административният акт може да наруши права, законни интереси или да създаде задължения за тях. В този смисъл засягането на правата не означава непременно настъпване на вреди за правните субекти като предпоставка за допустимостта на оспорването тъй като е достатъчно наличието на възможност от тяхното засягане. По делото няма представени доказателства, от които да е видно, че са нарушени или има вероятност да бъдат засегнати права и законни интереси на жалбоподателя в посочената част на жалбата. Правният интерес от оспорване е процесуална предпоставка за чието наличие съдът следи служебно, като отсъствието ѝ обуславя недопустимост на жалбата и прекратяване на производството в тази му част. На следващо място съдът намира, че не дължи произнасяне по направеното от жалбоподателя искане за обявяване нищожността на Решение № 21 по Протокол № 19/11.12.2000г. на СОС, с което се създава Столичен инспекторат към Столична община. Това искане е заявено в хода на устните състезания, но институтът на косвения съдебен контрол, регламентиран в Гражданския процесуален кодекс, е неприложим в административния процес. От една страна, тъй като липсва правна норма в АПК, която да го урежда, от друга страна, тъй като косвен съдебен контрол върху административни актове упражнява гражданския съд в производствата по общия исков ред, а административният съд се произнася само по жалби срещу конкретно посочени административни актове по реда на АПК.

В останалата ѝ част жалбата е допустима като съдът следва да се произнесе по направеното искане за обявяване нищожността на атакувания акт и отмяната му като незаконосъобразен поради противоречие с чл.18 КРБ.

Като извърши проверка за законосъобразност на оспорвания акт на основанията, посочени в жалбата и служебно, на основание чл.168, ал.1 и ал.2 във вр. с чл.196 АПК, извърши проверка за законосъобразност на оспорвания акт на основанията по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспорваният акт е издаден от компетентен орган.

Съгласно чл.7, ал.1 от Закона за нормативните актове /ЗНА/ правилникът е подзаконов нормативен акт, който се издава за прилагане на закон в неговата цялост, за организацията на държавни и местни органи или за вътрешния ред на тяхната дейност. Компетентни за издават подзаконови нормативни актове са органите, които са изрично овластени за това от конституцията или закона - чл.2, ал.1 ЗНА и чл.76, ал.1 АПК, като ал.3 на последната разпоредба изрично предвижда, че общинските

съвети издават нормативни актове, с които уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен обществени отношения с местно значение.

В чл.21, ал.1 ЗМСМА са регламентирани правомощията на общинския съвет като орган на местно самоуправление, в т.ч. да одобрява общата численост и структурата на общинската администрация в общината, района и кметството по предложение на кмета на общината; да определя размера на трудовите възнаграждения на кметовете в рамките на действащата нормативна уредба и средствата за работна заплата на персонала от общинския бюджет по предложение на кмета на общината; да приема и изменя годишния бюджет на общината, осъществява контрол и приема отчета за изпълнението му; да определя изисквания за дейността на физическите и юридическите лица на територията на общината, които произтичат от екологичните, историческите, социалните и другите особености на населените места, както и от състоянието на инженерната и социалната инфраструктура; да решава и други въпроси от местно значение, които не са от изключителната компетентност на други органи, включително за обявяване на определен ден за празничен и неприсъствен на територията на общината, района, кметството или населеното място по предложение на кмета на общината след съгласуване с областния управител – чл.21, ал.1, т.2, 5, 6, 13 и 23 ЗМСМА. В изпълнение на правомощията си по ал.1 общинският съвет приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения – чл.21, ал.2 ЗМСМА.

С Решение № 21 по Протокол № 19/11.12.2000г. Столичен общински съвет /СОС/, на основание чл.101, ал.2, т.1, т.6 и т.11 от Правилника за организацията и дейността на СОС и Столичната общинска администрация, чл.11, т.6, чл.21, ал.1, т.13 и чл.22, ал.2 ЗМСМА, създава Столичен инспекторат към Столична община. С Решение № 344 по Протокол № 15/26.06.2008г. на СОС е приета структура на Столичен инспекторат, съгласно Приложение № 1 към решението; нов Правилник за организацията и дейността на Столичен инспекторат, съгласно Приложение № 2 към решението и е утвърдена, считано от 01.07.2008г., численост на персонала на Столичен инспекторат от 430 щатни бройки, финансирани със собствени средства от общинския бюджет, със средна месечна брутна работна заплата от 600 лева.

Съгласно чл.1 от Правилника, същият урежда устройството, функциите и организацията на дейността на Столичен инспекторат към Столична община, който е звено на общинска бюджетна издръжка при Столична община, второстепенен разпоредител с бюджетни средства /чл.2, ал.1/, което осигурява и подпомага изпълнението на контролните функции на Кмета на Столична община на територията на Столична община, като е на негово пряко подчинение. От съдържанието на разпоредбата на чл.3 от Правилника се установяват функциите на Инспектората – съобразно правомощията си да осъществява контрол по спазването от страна на всички юридически и физически лица на територията на Столична община на нормативните актове на Столичен общински съвет, на законите и подзаконовите нормативни актове, както и на договори, по които страна е Столична община, когато такива функции са му възложени от Кмета на СО или СОС, както и да съдейства на всички лица на територията на Столична община при предотвратяване на нарушения или преодоляване на последиците от нарушения на нормативно установения ред на територията на общината.

Изложеното налага извода, че Общинският съвет е упражнил правомощията си по чл.21, ал.1, т.2 ЗМСМА и е одобрил общата численост и структурата на Столичен

инспекторат като звено, обособена част от общинската администрация, като е възложил и специфични функции на това правноорганизационно звено – осъществяването на текущ, превантивен и последващ контрол по изпълнение на подзаконовите нормативни актове на СОС от всички граждани и юридически лица на територията на СО.

По отношение на конкретно посочените разпоредби, чиято нищожност се иска да бъде прогласена, съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че разпоредбата на чл.1 от Правилника е нищожна тъй като с приемането ѝ Общинският съвет е иззел компетентността на Кмета на общината, регламентирана в т.17 на чл.44, ал.1 ЗМСМА. Действително посочената разпоредба предвижда, че кметът на общината утвърждава устройствения правилник на общинската администрация, но в настоящия случай не се касае до правилник, който урежда вътрешно-организационните отношения в дадена административна структура, а се регламентира възлагането на осъществяване на специфични функции на едно самостоятелно в организационно отношение звено, както и взаимоотношенията му с граждани, юридически лица, органи на управление по повод регулиране на обществените отношения, свързани с осъществяването на контролни функции по спазването на нормативните актове, приети от СОС. Тук следва да бъде отбелязано, че ЗМСМА разписва в изрично правомощие на общинския съвет да определя изисквания за дейността на физическите и юридическите лица на територията на общината, които произтичат от екологичните, историческите, социалните и другите особености на населените места /чл.21, ал.1, т.13/, както и да упражнява текущ и последващ контрол върху изпълнението на приетите от него актове – чл.21, ал.1, т.24. Правно-организационната форма и наименованието на структурираното за тази цел административно звено, под която СОС ще упражнява този контрол е въпрос, който е изключително в неговата преценка като няма законови пречки тези задължения да бъдат вменени на Столичния инспекторат, с оглед разпоредбата на чл.29а, ал.1 ЗМСМА. По тези съображения съдът намира, че с приемането на процесния Правилник Общинският съвет не е излязъл от прерогативите си и не е иззел компетентността на Кмета на СО.

Изложеното виждане в жалбата относно легалното и семантично съдържание на инспекцията като понятие, свързвано единствено с вътрешноведомствения контрол, не може да бъде споделено. Инспекцията като родово понятие обхваща осъществявана дейност по инспектиране и в този смисъл може да бъде свързана, както с вътрешния контрол /на едно административно звено върху друго/, така и с насочен навън контрол, осъществяван в изпълнение на конкретни нормативни разпоредби – например Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, осъществяваща цялостен контрол по спазване на разпоредбите на трудовото законодателство и спазване на здравословните и безопасни условия на труд, Агенцията за държавна финансова инспекция, осъществяваща контрол за спазване на нормативните актове, уреждащи бюджетната дисциплина, финансово-стопанската или отчетната дейност на организациите и лицата в обхвата на дейността ѝ, Регионалните здравни инспекции, Регионалните инспекции по околната среда и водите и др. В този смисъл инспекцията като понятие не може да бъде свързвана единствено с

инспектората, регламентиран в Закона за администрацията /ЗАдм/, още повече, че посочената разпоредба на чл.46 ЗАдм касае създаването на инспекторат към всяко министерство на пряко подчинение на министъра за осъществяване на административен контрол, което понятие от своя страна правната теория свързва с вътрешноведомствения контрол. Функциите на инспектората се определят с правилника за дейността му като вменените задължения по осъществяване на съответната инспекция определят и характера на осъществявания от него контрол – вътрешноведомствен или контрол върху граждани и юридически лица за спазването от тях на съответните нормативноустановени задължения, регламентирани в законови или подзаконови нормативни актове.

Не може да бъде споделен и доводът за нищожност на разпоредбата на чл.2, ал.2 от Правилника, аргументиран с това, че всеки административен орган, вкл. и кмета на общината, изпълнява законовите си задължения или лично, или чрез упълномощени със специална заповед лица и то само, ако законова норма позволява това делегиране. В настоящия случай И. осъществява контролни функции посредством извършване на проверки като с оглед резултатите от тях при констатиране на нарушения на разпоредбите на нормативни актове служителите на Инспектората съставят протоколи, актове и пр. Правилникът не предвижда изземване на правомощията на Кмета да издаде съответния административен акт, финализиращ образуваното административно производство. В този смисъл е и съдържанието на разпоредбите на чл. 3 и чл.4 от Правилника, като предвидената в чл.3, ал.4 административнонаказателна дейност безспорно следва да се осъществява по предвидения законов ред – Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Кметът като орган на изпълнителната власт в общината – чл.139, ал.1 КРБ, чл.33, ал.1 от Закона за администрацията /ЗАдм/ и чл.38, ал.1 ЗМСМА е натоварен с упражняване на правомощията, разписани в чл.44 ЗМСМА, както и с редица правомощия, произтичащи от разпоредбите на специалните закони – Закона за общинската собственост, Закона за устройство на територията, Закона за управление на отпадъците, Закона за движението по пътищата, Закона за опазване на околната среда и т.н., свързани с осъществяването на контрол по спазване на техните разпоредби от физическите и юридическите лица на територията на съответната община.

Разпоредбата на чл.7, ал.2 ЗНА предвижда за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен издаването на наредби, като съгласно чл.8 същия н.а., всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение. Цитираните разпоредби, ведно с правомощията на общинския съвет по чл.21, ал.2 във вр. с чл.21, ал.1, т.13 ЗМСМА установяват възможността той да приема наредби по приложението на отделни разпоредби от специалните закони, в които да регламентира реда и начина за упражняване на контролните правомощия на кмета на общината, вменени му от закона, което не означава, че изземва тези правомощия и ги предоставя на орган, различен от посочения в закона – така например Наредбата за

условията и реда за провеждане на търгове и конкурси, Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, Наредба за организация на движението на територията на Столична община, Наредба за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община, Наредба за поддържане и опазване на чистотата и управление на отпадъците на територията на Столична община, Наредба за концесиите и т.н.

С оглед изложеното по-горе относно правомощията на общинския съвет по чл.21, ал.1, т.2 ЗМСМА да одобрява общата численост и структурата на общинската администрация в общината, района и кметството по предложение на кмета на общината, не следва да бъде възприето наведеното от жалбоподателя твърдение за нищожност на разпоредбите на чл.5 – 20 от Раздел III Структура и управление. Правомощието на СОС за утвърждаване на структурата на Столичен инспекторат произтича пряко от посочената законова норма. Неоснователни в този смисъл са развитите доводи в съдебно заседание, че Столичният инспекторат не отговаря на изискването на чл.15, ал.2 ЗМСМА. С Решение № 21 по Протокол № 19/11.12.2000г. на СОС Столичен инспекторат е създаден като самостоятелно звено на бюджетна издръжка при Столична община – второстепенен разпоредител с бюджетни средства, като с оглед това, неговата администрация е структурирана, съобразно изискването на чл.15, ал.2 ЗМСМА в отдели и сектори – чл.6 от Правилника.

Неоснователни са и възраженията, релевирани в жалбата, за нищожност на разпоредбите на Глава четвърта – Контролна и административнонаказателна дейност.

В разпоредбата на чл.22, ал.4-6 ЗМСМА е регламентирана възможността общинските съвети да разпишат административнонаказателни разпоредби за нарушения на наредбите, като законодателят е определил, че административните наказания могат да бъдат глоби в размер до 5000 лв., а за еднолични търговци и юридически лица - имуществени санкции в размер до 50 000 лв., а при повторно нарушение и временно лишаване от правото да се упражнява определена професия или дейност. Законът изрично предвижда наказателните постановления се издават от кмета на общината или от негов заместник въз основа на акт, съставен от длъжностни лица, посочени в наредбата, като административнонаказателното производство се осъществява по реда на Закона за административните нарушения и наказания.

П. като доказателство към уточняващата жалбата молба, Акт за установяване на административно нарушение № 08-19-063/08.07.2008г. е съставен срещу жалбоподателя за соченото като извършено от него нарушение на чл.36, ал.2, т.3 от Наредбата за изграждане, поддържане и опазване на зелената система на Столична община – поставянето по дърветата на рекламни-информационни елементи или други съоръжения. С Наказателно постановление № 08-19-063/08.08.2008г., издадено от Кмета на Район „Л.“ на основание съставения акт на жалбоподателя е наложено административно

наказание глоба в размер на 200 лева.

Съгласно чл.51 от Наредбата контролът по изпълнението ѝ се осъществява от кмета на СО, от заместник кмета на СО по Направление "Зелена система, екология и земеползване", кметовете на райони, директора на ДЗС и директора на Столичен инспекторат. Нарушенията по тази наредба се констатира с акт за установяване на административно нарушение, съставен от служителите на столичния инспекторат, ДЗС или от съответните специализирани служби по озеленяване към районните администрации, като въз основа на съставения акт се издава наказателно постановление от Кмета на Столична община или упълномощено от него лице – чл.53, ал.1 и ал.3 от Наредбата.

Поради това е неоснователно възражението, че инспекторите към Столичния инспекторат са „възвдигнати в универсални правоприлагащи и правоохранителни органи” в нарушение на чл.8 от Конституцията и множество други нормативни актове. Разпоредбата на чл.8 от Конституцията прокламира принципа на разделението на властите на законодателна, изпълнителна и съдебна. В качеството си на служители в Столичния инспекторат инспекторите от състава му извършват проверки по спазване на нормативните актове на територията на Столична община като при установени нарушения предприемат съответните действия – съставяне на актове, протоколи, издаване на предписания. Съгласно установената обща клауза на оспорване по съдебен ред подлежат всички актове, освен тези, изключени изрично със закон като действията на служителите на инспектората съответно подлежат на съдебен контрол в производството по оспорване на издадения от компетентния за това административен орган индивидуален административен акт, наказателно постановление и пр.

Без съмнение регулираните обществени отношения по повод упражняването на контролни функции по спазването на приетите нормативни актове от СОС са от изключително важно значение за територията на Столична община, чиито жители надхвърлят един милион, на чиято територия се намират централните органи на изпълнителната власт, Парламента и Министерския съвет, и за чието законосъобразно осъществяване често е необходимо съдействието на териториалните поделения на МВР, което не е тъждествено на изпълнение на кметски разпореждания от органите на полицията, както се твърди в жалбата.

Изложените доводи в тяхната съвкупност, обуславят крайния извод на съда, че в съответствие с разпоредбата на чл.21, ал.2 ЗМСМА във връзката ѝ с чл.2, ал.1 ЗНА и чл.76, ал.1 АПК, както и посоченото съдържание на оспорвания акт, определящо съдържанието му като такова по чл.7, ал.1 ЗНА, за неоснователност на наведеното с жалбата възражение за нищожност на оспорвания нормативен акт.

При приемането на Правилника е спазена изискуемата форма, установена с разпоредбата на чл.75, ал.3 и ал.4 АПК. Налице е наименование на акта, което сочи на неговия вид, предмет и органа, който го е приел. Като структура, форма и обозначение на съдържанието Правилника отговаря и на изискванията на ЗНА и Указа за неговото прилагане. Съобразена е и разпоредбата на чл.7, ал.1 ЗНА, съгласно която за организацията на

държавни и местни органи или вътрешния ред на тяхната дейност се издава правилник.

При издаването на акта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да доведат до неговата отмяна само на това основание.

Проектът за Правилник за организацията и дейността на Столичен инспекторат е внесен за обсъждане в СОС с доклад с вх.№ 9300-3140/19.06.2008г. на Кмета на СО като в него се съдържат и мотивите за необходимостта от промяна в структурата на СИ и приемане на нов правилник за организацията и дейността му. Проектът е съгласуван с положителни становища от постоянните комисии към СОС по финанси и бюджет; обществен ред и сигурност; опазване на околната среда, земеделие и гори; местно самоуправление и нормативна уредба.

Проектът е обсъден на проведеното заседание на СОС на 26.06.2008г. Решението за приемане на Правилника е прието на заседание на Общинския съвет, при наличие на необходимия кворум и съобразно изискванията на чл.27, ал.2 и ал.3 ЗМСМА, като видно от доказателствата по делото, от общо гласувалите 55 общински съветници, „за” са гласували 55 общински съветници, няма „против” и „въздържали се”, като е приложен и списък на поименното гласуване. Не е спорно, че при спазване изискването на чл.78, ал.1, т.2 и ал.3 АПК текстът на нормативния акт е удостоверен от председателя на СОС и е оповестен чрез публикуването му.

Съдът не констатира противоречие на оспорвания акт с разпоредба от закон по смисъла на чл.15 от Закона за нормативните актове.

Твърдението в жалбата за противоречие на разпоредбата на чл.4, ал.2 от Правилника с чл.18 КРБ, мотивирано с това, че като въвежда специални задължения за общинските дружества, разпоредбата от Правилника нарушава принципа за равнопоставеност между стопанските субекти, независимо от вида на собствеността, съдът намира за неоснователно.

Съгласно чл.18 КРБ „Подземните богатства, крайбрежната плажна ивица, републиканските пътища, както и водите, горите и парковете с национално значение, природните и археологическите резервати, определени със закон, са изключителна държавна собственост. Държавата осъществява суверенни права върху континенталния шелф и в изключителната икономическа зона за проучване, разработване, използване, опазване и стопанисване на биологичните, минералните и енергийните ресурси на тези морски пространства. Държавата осъществява суверенни права върху радиочестотния спектър и позициите на геостационарната орбита, определени за Република Б. с международни споразумения. Със закон може да се установява държавен монопол върху железопътния транспорт, националните пощенски и далекосъобщителни мрежи, използването на ядрена енергия, производството на радиоактивни продукти, оръжие, взривни и биологично силно действащи вещества. Условието и редът, при които държавата предоставя концесии за обектите и разрешения за дейностите по предходните алинеи, се уреждат със закон. Държавните имоти се стопанисват и управляват в интерес на гражданите и на обществото.”

Разпоредбата на чл.4, ал.2 от Правилника предвижда, че при изпълнение на

задълженията си служителите на Инспектората могат да изискват от общинската, районните администрации, общинските предприятия и търговските еднолични акционерни дружества с общинско участие да им предоставят необходимата информация, документация, становища и оказват всяко друго необходимо съдействие, като работят в тясно сътрудничество с тях. На първо място Столичен инспекторат не е общинско предприятие, не развива търговска дейност, а осъществява контролните функции, вменени в задължение на Кмета на общината по силата на разпоредби на специални закони. Поради това получаваната информация по реда на посочената разпоредба не нарушава принципа на равнопоставеност на стопанските субекти, независимо от собствеността им – държавна, общинска или частна. На следващо място разпоредбата изрично посочва, че предоставянето на информация, документация, становища и съдействие е при изпълнение задълженията на служителите на Инспектората. Задълженията са разписани в разпоредбите на чл.3, ал.1 4 от Правилника и касаят осъществяването на текущ, превантивен и последващ контрол по спазването от страна на всички юридически и физически лица на територията на Столична община на нормативните актове на СОС, законите и подзаконовите нормативни актове, както и на договори, по които страна е Столична община, когато такива функции са му възложени от Кмета на СО или СОС.

От изложено се налага извода, че Кметът на Столична община осъществява контролните си функции, произтичащи от разпоредбите на специалните закони, чрез служителите на Столичния инспекторат, съгласно изискванията на тези закони, като тяхната дейност се осъществява по ред, предвиден в Правилника. Отричането на правната възможност органите на местно самоуправление и изпълнителната власт в лицето на кмета на общината, да регулират обществени отношения от местно значение чрез приемането на нормативни актове и да контролират изпълнението на тези нормативни актове, на законите и подзаконовите актове, издадени по тяхното прилагане, би означавало да се отрече на практика местното самоуправление и самостоятелността на общините при вземането на решения от местно значение.

По изложените съображения съдът намира жалбата за неоснователна.

При този изход на спора, искането на заинтересованата страна за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение е основателно и такива следва да бъдат присъдени в размер на 150 лева, на основание чл.143, ал.3 АПК и чл.8 във връзка с чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното, Административен съд София-град, IX касационен състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Д. М. срещу Правилник за организацията и дейността на Столичен инспекторат към Столична община, приет с Решение № 344 по Протокол № 15 от 26.06.2008г. на Столичен общински съвет по искането за обявяване на неговата нищожност в цялост, както и на конкретно

посочени разпоредби – чл.1, чл.2, ал.2, чл.3, чл.4, чл.5 – 20 и чл.25 – 27.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Д. М. срещу Правилник за организацията и дейността на Столичен инспекторат към Столична община, приет с Решение № 344 по Протокол № 15 от 26.06.2008г. на Столичен общински съвет в частта, с която се претендира отмяна на оспорения акт като незаконосъобразен, поради противоречие с чл.18 от Конституцията на Република Б..

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в останалата част на жалбата на Л. Д. М., в която се претендира незаконосъобразност на Правилник за организацията и дейността на Столичен инспекторат към Столична община, приет с Решение № 344 по Протокол № 15 от 26.06.2008г. на Столичен общински съвет поради противоречието му със Закона за защита на личните данни и бюджетното законодателство.

ОСЪЖДА Л. Д. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща разноски за защита от адвокат, осъществена от юрисконсулт.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 – дневен срок пред Върховния административен съд на Република Б. и с частна жалба в 7 – дневен срок в частта, в която има характер на определение.

Решението, след влизането му в сила, да се обяви по реда, по който е обявен Правилник за организацията и дейността на Столичен инспекторат към Столична община, приет с Решение № 344 по Протокол № 15 от 26.06.2008г. на Столичен общински съвет.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.